

Az Úr nevének tiszteletére...

Köszöntés: „Jézus ekkor leült, odahívta a tizenkettőt, és így szólt hozzájuk: Ha valaki első akar lenni, legyen mindenki között az utolsó és mindenki szolgája! És kézen fogva egy kisgyermeket, közéjük állította, átölelte, és ezt mondta nekik: Aki az ilyen kisgyermek közt egyet is befogad az én nevemért, az engem fogad be; és aki engem befogad, az nem engem fogad be, hanem azt, aki engem elküldött (Mk 9,35-37).” Ámen.

Gyülekező ének: 162. dicséret 1-6. versei: „Im bėjöttünk nagy örömben...”

Fennálló ének: 42. zsoltár 1. verse: „Mint a szép híves patakra...”

Fő ének: 134. zsoltár: „Úrnak szolgái mindnyájan...”

Előfóhász: „...kegyelem nektek és békesség Istentől, a mi Atyánktól (Kol 1,2b).”

Lekció: Krónikák I. könyve 22. rész: *„...hanem ezt mondta Dávid: Itt lesz Istennek, az Úrnak a háza, és itt lesz Izráel égőáldozati oltára! Dávid ekkor megparancsolta, hogy gyűjtsék össze a jövevényeket Izráel területén, és kőfejtésre rendelte őket, hogy kötőmböket fejtsenek Isten házának az építéséhez. Bőven szerzett Dávid vasat a kapuszárnyakhoz való szegeknek és sarokvasaknak meg rezet is mérhetetlenül sokat, továbbá tömérdek cédrusfát, mert a szidóniak és a tírusziak bőségesen szállítottak Dávidnak cédrusfát. Dávid ugyanis ezt gondolta: Az én fiam, Salamon még tapasztalatlan ifjú, az Úrnak pedig olyan házat kell építeni, hogy hírneve és ékessége mindent fölülmúljon az egész földön. Ezért én mindent megszerzek neki. Meg is szerzett Dávid mindent bőven még halála előtt. És hívatta a fiát, Salamont, és megparancsolta neki, hogy építsen házat az Úrnak, Izráel Istenének. Ezt mondta Dávid Salamonnak: Fiam, én magam szándékoztam házat építeni Istenem, az Úr nevének tiszteletére. De az Úr igéje így szólt hozzám: Sok vért ontottál, nagy háborúkat viseltél. Nem építhetsz házat az én nevem tiszteletére, mert sok vért ontottál ki színem előtt a földre. De fiad fog születni, ő a nyugalom embere lesz, mert mindenfelől nyugalmat adok neki ellenségeitől. Salamon lesz a neve, mert békességet és nyugalmat adok Izráelnek az ő idejében. Ő épít majd házat nevem tiszteletére. Ő fiam lesz, és én atyja leszek, és örökre megszilárdítom királyi trónját Izráelben. Most hát, fiam, az Úr legyen veled, hogy sikeresen fölépíthesd Istenednek, az Úrnak a házat, ahogyan kijelentette rólad. Adjon neked az Úr értelmet és bölcsességet, amikor Izráel fölé rendel, hogy megtartsd Istenednek, az Úrnak a törvényét! Akkor jársz sikerrel, ha megtartod és végrehajtod azokat a rendelkezéseket és törvényeket, amelyeket az Úr Mózes által parancsolt Izráelnek. Légy erős és bátor, ne félj, és ne rettegj! Látod, én nagy fáradsággal*

szereztem az Úr házához százezer talentum aranyat, egymillió talentum ezüstöt; a rezet és vasat már meg sem lehet mérni, olyan sok van. Épületfát és követ is szereztem; te gyarapítsd ezeket! Bőven van munkásod: kőfejtő, kőfaragó és ács meg számos, egyéb munkához értő mester. Az aranynak, az ezüstnek, a réznek és a vasnak se szeri, se száma. Láss munkához, az Úr legyen veled! Izráel összes főemberének pedig megparancsolta Dávid, hogy segítsenek a fiának, Salamonnak: Bizony, veletek volt Istenetek, az Úr, és nyugalmat adott nektek mindenfelől! Mert kezembe adta az ország lakóit, és meghódolt az ország az Úr előtt és az ő népe előtt. Most azért keressétek szívvel-lélekkel Isteneteket, az Urat! Lássatok hozzá, és építsétek föl Istennek, az Úrnak a szentélyét, hogy bevihezzétek az Úr szövetségládáját és az Isten szentélyének az edényeit abba a templomba, amely az Úr nevének tiszteletére épül."

Előima: Urunk, mennyei Atyánk! Hálát adunk Neked, hogy ezen a napon is összegyűjtöttél bennünket. Köszönjük, hogy nemcsak emberi szavakat hallhatunk, hanem a Te élő és ható Igéd szól hozzánk. Kérünk, csendesíts el bennünket! Vedd el belőlünk mindazt, ami most eltereli figyelmünket Rólad. Vedd el a saját gondolatainkat, terveinket, aggodalmainkat, és segíts úgy figyelni, hogy meghalljuk: mit akarsz te mondani nekünk ezen az Igén keresztül. Urunk, Dávid sok mindent előkészített, tervezett és megszerzett, de közben meg kellett tanulnia elfogadni a Te döntésedet. Ő akart házat építeni Neked, de Te másképpen rendelkezél. Taníts minket is arra, hogy ne a saját terveinket akarjuk mindenáron megvalósítani, hanem keressük a Te akaratodat, és tudjunk engedelmesen beleállni abba, amit ránk bízál. Köszönjük, hogy a Te házad nem egy ember dicsőségét szolgálja. Nem Dávid nevét, nem Salamon nevét, hanem a Te nevedet hirdeti. Add, hogy mi is így tekintsünk gyülekezetünkre, szolgálatunkra, minden közös munkánkra: ne önmagunkat akarjuk láttatni, hanem Téged. Kérünk, mutasd meg azt is, hogy amit egyikünk elkezd, azt másikunk folytathatja. Taníts megbecsülni az elődök munkáját, és taníts alázattal átvenni azt, amit ránk bízál. Adj nekünk örömet abban, hogy nem kell mindent nekünk befejeznünk. Elég, ha hűségesen megtesszük azt, amit Te ma ránk bízol. Urunk, add, hogy ne csak néhány ember vállán nyugodjon a Te ügyed! Ébressz bennünk közösségi felelősséget, hogy mindannyian keressünk Téged szívvel-lélekkel, és mindannyian megtaláljuk a magunk helyét a szolgálatban. Adj értelmet és bölcsességet, ahogyan Dávid Salamonnak kérte. Adj erőt és bátorságot. És amikor nagy feladatok állnak előttünk, hadd halljuk meg ma is: „Láss munkához, az Úr legyen veled!” Áldd meg most az Igét, az igehirdetőt és mindannyiunk szívét, hogy ne csupán hallgatói, hanem engedelmes cselekvői is legyünk a Te Igédnek. Jézus Krisztusért kérünk. Ámen.

Igehirdetés előtti ének: 162. dicséret 7. verse: „Prédikáldasd szent igédet...”

Textus: Krónikák I. könyve 22. rész 19. verse: „*Most azért keressétek szívvel-lélekkel Isteneteket, az Urat! Lássatok hozzá, és építsétek föl Istennek, az Úrnak a szentélyét, hogy bevihezzétek az Úr szövetségládáját és az Isten szentélyének az edényeit abba a templomba, amely az Úr nevének tiszteletére épül.*”

Ünneplő keresztyén gyülekezet, drága testvéreim az Úr Jézus Krisztusban!

Van valami különös Dávid történetében. Dávid sok mindent megépített az életében. Megépítette a királyságot, megerősítette Jeruzsálemet, harcolt, győzelmeket aratott, vagyont, tapasztalatot és tekintélyt gyűjtött. Megtanulta, hogyan kell egy országot vezetni, embereket megszervezni, nehéz helyzeteken átmenni. És mégis volt valami, amit nem ő építhetett fel. **A templom.** Dávid szerette volna felépíteni az Úr házát, de Isten azt mondta neki: nem te fogod felépíteni. A te fiad, Salamon fogja megépíteni. És itt kezdődik ennek a fejezetnek az egyik legszebb része. Dávid tudja, hogy nem ő fogja látni a munka végét.

Mégis elkezdi előkészíteni. Követ gyűjt. Fát készít elő. Vasat, rezet, aranyat és ezüstöt gyűjt. Embereket szervez. Mindent megtesz, amit megtehet. Nem sajnálja az erejét. Nem sajnálja az idejét. Nem sajnálja a vagyonát. És talán ez az egyik legfontosabb kérdés, amit ez a fejezet elénk állít: **Tudunk-e úgy dolgozni Isten ügyén, hogy a befejezést már nem mi fogjuk látni?** Tudunk-e úgy szolgálni, hogy más aratja le a gyümölcsöt? Tudunk-e úgy építeni, hogy nem a mi nevünk kerül majd rá az épületre? Dávid tud. Mert megértette: **nem az a legfontosabb, hogy ki épít, hanem az, hogy Kinek építünk.** Nem Dávid neve a cél. Nem Salamon neve a cél. Nem az ember neve a cél. **Az Úr neve a cél: Soli Deo Gloria.**

Nem magunknak építünk. Van olyan építkezés, amelynek az ember saját maga a középpontja. Építünk valamit, és szeretnénk, hogy észrevegyék. Szolgálunk, és szeretnénk, ha megköszönnék. Adunk, és jólesik, ha tudják, hogy mi adtuk. De Isten országában van egy másik út. Amikor nem az a legfontosabb, hogy **ki látta,** hanem az, hogy **Isten látta-e.** Nem az a kérdés, hogy az emberek megjegyzik-e a nevünket, hanem az, hogy Isten előtt hűségesekek voltunk-e. Dávid tudja, hogy a

templom nem az ő emlékműve. **Istennek építi.** Ezért tud előkészíteni valamit, amit majd más fejez be. És talán nekünk is ezt kell megtanulnunk. Nem minden munkát azért kapunk Istentől, hogy mi álljunk majd ott a végén. Van, amit azért kapunk, hogy **előkészítsük az utat másoknak.** Van, amit a gyermekeink folytatnak. Van, amit egy következő nemzedék épít tovább. Van, amikor mi csak néhány követ teszünk le. És ettől még nem kisebb a szolgálatunk. Mert Isten előtt nem mindig a látható eredmény a nagy. **Néha a láthatatlan hűség a nagy.** „**Láss hozzá – és legyen veled az Úr!**” Dávid mindent összegyűjt. Nem mondja: „Majd lesz valahogy.” Nem használja Isten gondviselését ürügyként a tétlenségre. Amit tud, megtesz. Amit elő tud készíteni, előkészít. **Dávid nem sajnálja azt, amit Isten ügyére adhat.** És mégis tudja, hogy mindez önmagában kevés. Mert lehet fa. Lehet kő. Lehet arany. Lehet ezüst. Lehet szerszám. Lehet szakértelem. Lehet sok ember. Lehet jó szervezés. És mégis hiányozhat a legfontosabb: **az Úr jelenléte.** Ezért mondja fiának: „**Láss hozzá, és legyen veled az Úr!**” Micsoda mondat! Nem azt mondja: „Fiam, itt van minden, most már biztosan sikerülni fog.” Hanem: „**Láss hozzá – és legyen veled az Úr.**” Mert **nem elég az emberi, mert Isten kell, Aki maga az élet.** A templomépítés kemény feladat. És az Istennek való szolgálat sem mindig könnyű. Lehet fáradtság. Lehet csalódás. Lehet félreértés. Lehet olyan nap, amikor azt kérdezzük: „Van ennek értelme?” De a templomépítés nem attól lesz Isten munkája, hogy könnyű. Hanem attól, hogy **Istenért történik.** És nem attól lesz értékes, hogy látványos. Hanem attól, hogy **Isten jelen van benne.** Ezért az egyik legnagyobb áldás, amit kívánhatunk egymásnak, nem az, hogy legyen könnyű életünk. Hanem: „**Legyen veled az Úr!**” **Dávid nemcsak templomot készít elő – egy embert is.** Dávid nemcsak a templomot készíti elő. **A fiát is.** Mert lehet minden anyag előkészítve, lehetnek ott a munkások, lehetnek meg a tervek, de ha Salamon szíve nincs Isten felé fordulva, akkor az egész csak emberi teljesítmény. Ezért mondja: „**Most azért keressétek az Urat, a ti Isteneteket teljes szívetekkel és lelketekkel.**” Ez az igazi

előkészítés. Nem az anyag az első. Nem a szervezettség az első. Nem a szakértelem az első. **A szív az első.** Isten munkájához nemcsak dolgos kéz kell. **Isten felé forduló szív kell.** Ezért Dávid először nem azt mondja: „Építs!” Hanem: „**Keresd az Urat!**” És csak ezután: „**Láss hozzá!**” Ez a sorrend. **Szívvel-lélekkel** Talán sokszor kívülről vizsgáljuk az életünket. Mit látnak mások? Minden rendben van? Mit kell még kijavítani? Hogyan néz ki kívülről? De van egy pont, ahol nem nagyító kell. Nem lámpa. Hanem **ott legbelül kell tudnunk, hogy mi a cél.** Miért dolgozom? Miért szolgálok? Miért nevelem a gyermekemet? Miért vagyok a gyülekezetben? Miért teszem azt, amit teszek? És ha a válasz végül oda vezet: „**Az Úr neve legyen dicsőítve**”, akkor jó irányban vagyunk. Soli Deo Gloria. Nem a saját fejünkre helyezzük a glóriát. Nem azért építünk, szolgálunk és dolgozunk, hogy végül mi legyünk a történet hősei. Hanem azért, hogy **Isten neve egyre magasabbra kerüljön.** De miért épül a templom? Az Úr neve tiszteletére. A templom Isten jelenlétére, a szövetségére, a szentségére és az áldozatra mutat. És mindez egyre világosabban Krisztus felé vezet. Jézus mondja: „**Rontsátok le ezt a templomot, és három nap alatt felépítem.**” Az evangélium hozzáteszi: Jézus a saját testének templomáról beszélt. Az ószövetségi templom Isten jelenlétére mutatott. **Krisztusban pedig Isten jött el közénk.** A templomban áldozatokat mutattak be. Krisztus pedig **önmagát adta áldozatul.** A főpap évről évre belépett a Szentek Szentjébe. Krisztus pedig egyszer s mindenkorra vitte végbe a megváltást. A Golgota keresztye ezért nem egyszerűen egy emlékhely. Ott történt az üdvösség. És az üres sír azt hirdeti: **Jézus él.** A halál nem tudta megtartani. És Krisztus feltámadása után új templom kezd épülni. Nem kőből. **Emberekből.** Pál apostol azt mondja: „**Nem tudjátok, hogy ti Isten temploma vagytok, és az Isten Lelke bennetek lakik? (IKor 3,16)**” Te. Én. Mi. **Isten temploma.** Ez már nem Jeruzsálem kérdése. Ez a szív kérdése. **Vajon a te belső templom az Úr nevének tiszteletére?** Lehet kívül minden rendben. Lehet rendezett az élet. Lehet szép a ház. Lehet becsületes a munka. Lehet tiszteletre

méltó a szolgálat. És közben fel kell tennünk: **Ki lakik belül?** Ki van a középpontban? Krisztus? Vagy én? Az Úr akarata? Vagy az enyém? Isten dicsősége? Vagy a sajátom? Mert egy templom attól templom, hogy **Istené**. És a mi életünk is attól lesz Isten temploma, hogy **Krisztusé lett**. Ezért szól hozzánk ma Dávid két egyszerű szava: „**Láss hozzá!**” Ne csak gondold rá. Ne csak beszélj róla. Ne csak tervezz. **Indulj el**. Ha rendezned kell valamit, láss hozzá. Ha bocsánatot kell kérned, láss hozzá. Ha meg kell bocsátanod, láss hozzá. Ha imádkoznod kell, láss hozzá. Ha vissza kell térned az Úrhoz, láss hozzá. Ha Krisztusnak át kell adnod az életedet, ne halogasd. **Láss hozzá!** De ne feledd: Dávid nem azt mondja: „Láss hozzá, és majd megoldod.” Hanem ezt: „**Láss hozzá, és legyen veled az Úr!**” És itt ér össze Dávid szava Jézus hívásával. Dávid azt mondja: „**Láss hozzá!**” Jézus pedig: „**Jöjjetek énhozzám...**” És amikor Krisztushoz jövünk, Ő kezd el bennünket építeni. Ő ad új alapot. Ő ad új életet. Ő adja a Szentlelket, Aki bennünk akar lakozni. Ámen.

Utóima: Urunk, Istenünk! Most, hogy hallottuk Igédet, nem akarjuk úgy elhagyni ezt a helyet, mintha csak egy újabb gondolatot hallottunk volna. Kérjük, hogy amit ma szóltál hozzánk, az maradjon bennünk, és ahol szükséges, ott mozdítson is meg bennünket. Urunk, Te tudod, hogy mit építünk az életünkben. Te látod azt is, amit mások nem látnak. Látod, amikor jó szándékkal építünk, és látod azt is, amikor magunknak építünk. Bocsásd meg nekünk, amikor a szolgálatunkban is önmagunkat keressük. Bocsásd meg, amikor fontosabb számunkra az emberek elismerése, mint a Te jelenléted. Bocsásd meg, amikor sok mindent megteszünk, de közben elfelejtünk Téged keresni. Urunk, ne engedd, hogy csak a kezünk legyen dolgos, miközben a szívünk távol van Tőled. Adj nekünk olyan szívet, amely valóban Téged keres. Olyan hitet, amely akkor is hűséges, amikor nem látjuk még a gyümölcsét annak, amit teszünk. És adj nekünk örömet abban is, ha valamit úgy kell elvégeznünk, hogy más fejezheti majd be. Taníts bennünket arra, hogy ne a saját nevünket akarjuk felírni arra, amit Rád bízál. **Legyen a Te neved nagyobb! Urunk, könyörgünk családjainkért.** Köszönjük Neked azokat, akiket ránc bízál. Köszönjük a házastársakat, gyermekeket, szülőket, testvéreket. Te látod, hol van béke, és Te látod azt is, ahol feszültség van. Látod azokat a családokat, ahol már nehéz egymással beszélni. Látod a kimondatlan sérelmeket, a régi sebeket, a félelmeket és a bizonytalanságokat. Kérünk, Te légy jelen otthonainkban! Ne csak házaink legyenek, hanem legyenek olyan otthonaink,

ahol Téged keresnek. **Urunk, könyörgünk gyülekezetünkért.** Köszönjük, hogy nem magányos embereket hívtál el, hanem közösséget formálsz belőlünk. Bocsásd meg, ha néha mi magunk akadályozzuk azt, amit Te építeni szeretnél közöttünk. Őrizz meg bennünket attól, hogy a gyülekezetben is a saját elképzeléseink, a saját tekintélyünk vagy a saját dicsőségünk legyen fontos. Adj nekünk egy szívet, amely együtt tud örülni, együtt tud sírni, együtt tud imádkozni. Áldd meg mindazokat, akik szolgálnak közöttünk. Azokat, akik prédikálnak, tanítanak, énekelnek, gyermekekkel foglalkoznak, időseket látogatnak, betegeket hordoznak imádságban, vagy csendben végzik azt a szolgálatot, amelyet talán senki más nem lát. Adj nekik erőt, amikor elfáradnak. Adj nekik tiszta szándékot, amikor sok a munka. És amikor kevesen köszönik meg, emlékeztess őket arra, hogy Te látod a hűségüket. **Urunk, különösen könyörgünk a betegekért és megfáradtakért.** Te tudod, kinek fáj ma a teste, fáradt a lelke. Te tudod, ki az, aki mosolyogva jött el közénk, miközben belül valami nagyon nehéz terhet hordoz. Te légy közel hozzájuk! Adj gyógyulást annak, akinek gyógyulásra van szüksége. Adj türelmet annak, aki hosszú ideje vár. Adj erőt annak, aki már alig bírja. **Könyörgünk azokért, akik egyedül vannak.** Azokért, akiknek nincs kivel megosztaniuk örömeiket vagy bánatukat. Azokért, akik időskorukban magukra maradtak. Azokért, akik emberileg nagyon közel vannak hozzánk, mégis sokszor észrevétlenül élnek mellettünk. Nyisd meg a szemünket, hogy észrevegyük őket. És adj nekünk készséges szívet, hogy ne csak észrevegyük, hanem oda is lépünk hozzájuk. **És könyörgünk azokért is, akik még távol vannak Tőled.** Akiknek a templom csak egy épület. Akiknek Jézus neve talán ismerős, de még nem lett számukra személyes valóság. Akik csalódtak benned. Akiket emberek sebeztek meg a Te nevedben. Akik keresnek, de még nem találtak. Te keresd meg őket! És ha bennünket akarsz használni ehhez, adj nekünk bátorságot, szeretetet és hiteles életet. Ne csak beszéljünk Krisztusról. **Mutassuk is meg, hogy Krisztus él bennünk. Urunk, végül önmagunkért könyörgünk.** Te tudod, hol kellene már elindulnunk. Lehet, hogy valakinek bocsánatot kellene kérnie. Lehet, hogy valakinek meg kellene bocsátania. Lehet, hogy valakinek vissza kellene térnie Hozzád. Lehet, hogy valakinek végre el kellene kezdenie azt a szolgálatot, amelyre régóta hívod. És lehet, hogy valakinek egyszerűen csak meg kellene állnia, és újra Rád néznie. Urunk, ne engedd, hogy halogassuk azt, amire ma hívsz. Adj bátorságot az első lépéshez. De közben őrizz meg attól is, hogy a saját erőnkre támaszkodjunk. Mert hallottuk: „**Láss hozzá, és legyen veled az Úr!**” Ezért most ezt kérjük: **Legyen velünk az Úr!** Legyen velünk otthon. Legyen velünk a munkában. Legyen velünk a döntéseinkben. Legyen velünk a szolgálatban. Legyen velünk az örömben és a könnyek között. Építs bennünket Krisztusban! Tisztítsd meg a szívünket! Lakj bennünk Szentlelked által! És legyen az egész életünk egyetlen halk, de igaz

bizonyoságtétel: **Soli Deo Gloria.** Egyedül Istené a dicsőség. Jézus Krisztusért kérünk. **Ámen.**

Jézus mondja: Ti azért így imádkozzatok...

Adakozás: „Mert nem igazságtalan az Isten, hogy elfeledkeznék cselekedeteitekről és arról a szeretetről, amelyet az ő nevében tanúsítottatok, amikor a szenteknek szolgáltatok és most is szolgáltok (Zsid 6,10).”

Áldás: „Ezt mondja az Úr, a te megváltód, Izráel Szentje: Én, az Úr vagyok a te Istened, arra tanítalak, ami javadra válik, azon az úton vezetlek, amelyen járnod kell (Ézs 48,17).” Ámen.

Záró ének: 480. dicséret 4-5. versei: „Ha templomban megjelenek...”